

Лисеня у небезпеці

Третя книга серії «Історії порятунку»

Пригоди Сема та Амелії тривають! Разом із новим другом Джошем вони знаходять поранене лисеня та проводять власне розслідування, з'ясовуючи обставини, що завдали лиха родині лисиць. На друзів чекають неабиякі випробування, але чи вдасться їм повернути лисеня додому?

Чому варто читати:

Добрі та захоплюючі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям, повагою та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книг.

Люсі Деніелс

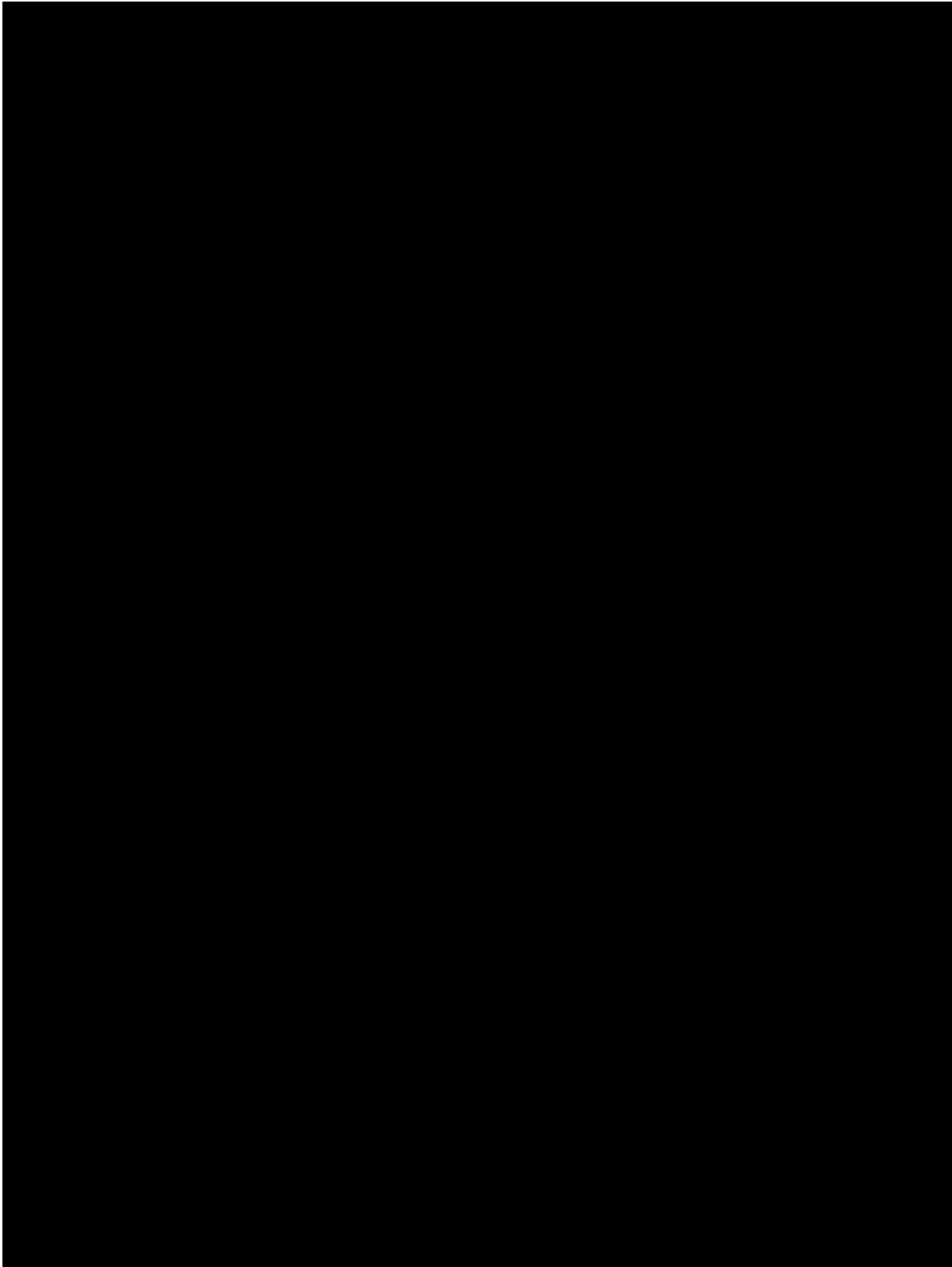

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Лисеня у небезпеці

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Лисеня у небезпеці

АССА
ВИДАВНИЦТВО
2020

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Люсі Деніелс
Лисеня у небезпеці
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Ірини Гули*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., художнє оформлення, 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-77-0

Аннотація

Пригоди Сема та Амелії тривають! Разом з новим другом Джошем вони знаходять поранене лисеня та проводять власне розслідування, з'ясовуючи обставини, що завдали лиха лисячій родині. На друзів чекають неабиякі випробування, але чи вдасться їм повернути лисеня додому?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Руденьке кошеня пролізло попід джемпером Амелії та видерлося через комірець, учепившись за її довге світле волосся.

— Здається, я йому подобаюся! — хіхікаючи, сказала Амелія.

Її друг Сем усміхнувся. Він пестив одне з трьох черепахових кошенят-сестричок, поки двоє інших гасали по кахлях ветеринарної лікарні «Ковчег». Їхня мама, Карамель, згорнулася клубочком та заснула на подушечці в дальньому куті.

Семове кошеня видряпалося по його руці й умостилося на голові.

— Гей! — засміявся хлопчик, знімаючи кошеня. — Я не котячий кошик!

Сем опустив котика на підлогу, Амелія поставила поряд руде кошеня.

Помахуючи маленькими хвостиками та смикаючи вушками, четверо кошенят стрибали одне на одного, котилися клубочком, завмирили і знову несамовито гасали, ковзаючи по кахлях. Коли Амелія із Семом знайшли їх, вони тільки-но народилися, з приплюснутими вушками та щільно закритими оченятами. Тепер у них були зелені, широко розкриті очі, їхні вусики тремтіли, а нашорошені вушка стирчали догори.

— Чудово, що в нас уже для двох є домівки, — сказала Амелія, дивлячись, як кошенята хвицають одне одного лапками.

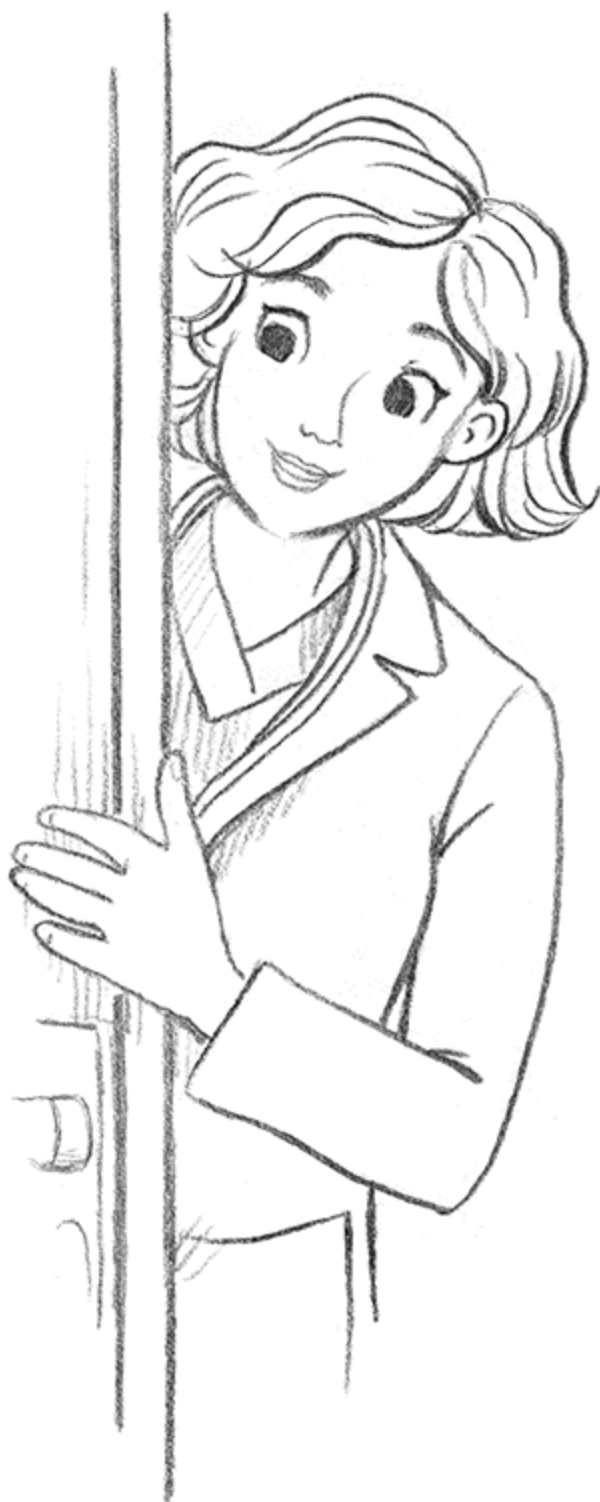
— Ще треба дві, — кивнув Сем.

Друзі взялися знайти оселі для всіх чотирьох кошенят, щойно вони підростуть і зможуть жити без мами. Амелія сподівалася таким чином переконати містера та місіс Гоуп, хазяїв ветеринарної лікарні, що вони із Семом досить відповідальні, аби завжди допомагати «Ковчегу». Дівчинка не могла уявити собі нічого кращого, ніж проводити кожен день в оточенні тваринок!

Амелія хотіла б узяти одне кошеня собі, але вона щойно переїхала з мамою до бабусі у Велфорд і ще не звикла до свого нового життя. Крім того, кожні вихідні вона гостювала у тата в Йорку, тому домашня тваринка завдавала б незручностей. «Я просто бавитимуся із цими кошенятами скільки зможу», — думала вона.

Рудоволоса пані в білому халаті визирнула з-за дверей.

— Приємно бачити, якими впевненими стають кошенята, — зауважила місіс Гоуп. — У вас це виходить блискуче!

— Нам це подобається, — одразу відповіла Амелія і зашарілася від гордості за себе та Сема. Бавитися з кошенятами було не тільки

весело — це була важлива місія: привчати крихіток до людей, щоб вони стали гарними домашніми улюбленцями. — Чесно кажучи, місіс Гоуп, ми могли б цілий день гратися з крихітками.

Місіс Гоуп розсміялася, зморщивши носа.

— Що ж, дякую вам обом, — сказала вона. — Ви дуже нам допомогли!

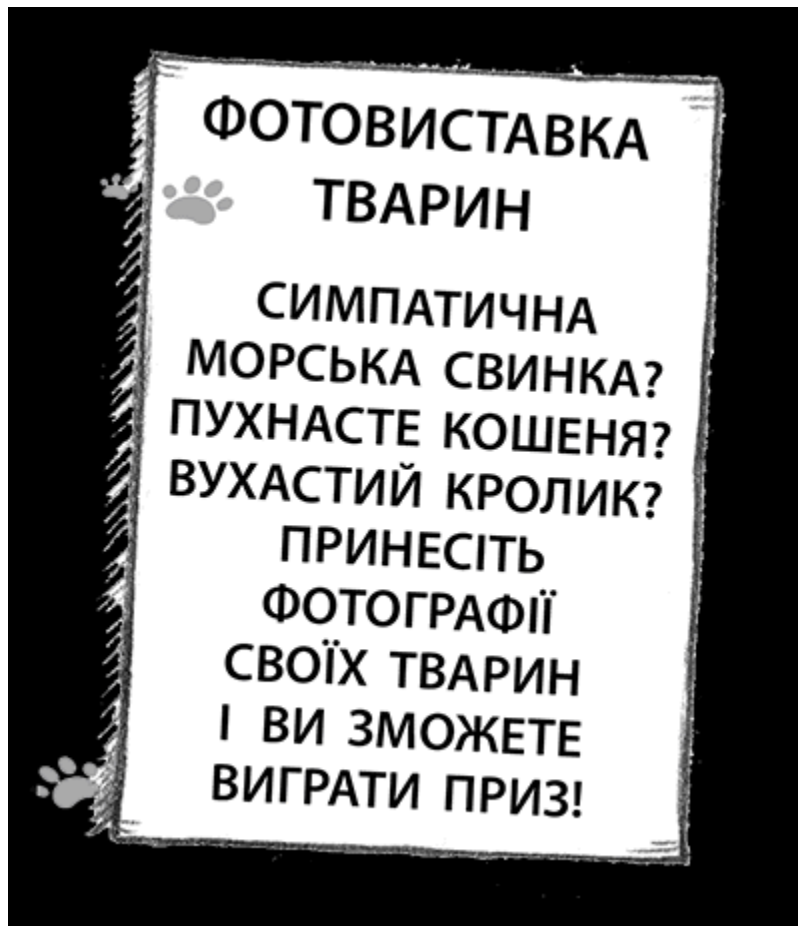
Друзі задоволено презирнулися. Сем ковзнув поглядом по годиннику, який висів на стіні.

— Ой, уже одинадцять! — зауважив він і підвівся на ноги. — Мама й тато сказали мені вранці прибрати номер, де Мак учинив справжній безлад.

Мак був Семовим цуценям, чудовим, але бешкетним. У готелі «Старий Млин», який тримали батьки хлопчика, від Мака завжди вистачало клопоту.

— Я піду разом з тобою та допоможу, — запропонувала Амелія.

Вони поклали кошенят до боксу, де вони пригорнулись до м'якого хутра Карамелі. Потім Сем та Амелія попрямували до приймальні. Джулія Камінські, адміністратор, що пересувалася на інвалідному візку, прикріпляла на дошку «Ковчега» оголошення.

— Це ідея містера Гоупа, — пояснила друзям Джулія, повертаючись до свого робочого місця. — Усім буде цікаво подивитися на прекрасних тварин, які є у Велфордї.

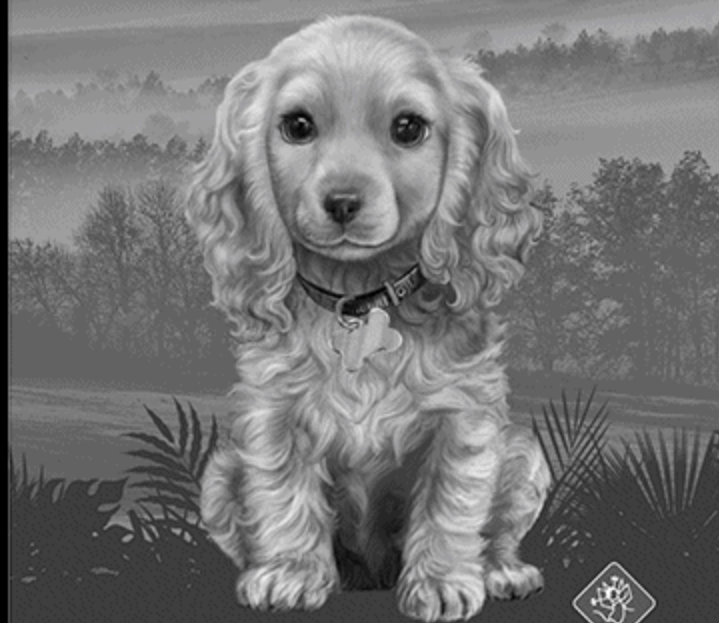
Амелія схвильовано повернулась до Сема.

— Ми повинні сфотографувати Мака та взяти участь у конкурсі!

— Це якщо його залишать, — зітхнув Сем. — Ходімо. Мама й тато, мабуть, уже хвилюються за мене.

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Цуценя уникає лиха

Почувся голос Джулії:

— Гарні новини!

Серце Амелії тьохнуло:

— Знайшовся власник собачки?

Адміністратор засмутилася:

— На жаль, ні. Але знайшлися господарі для останньої черепахової кицьки. Вони заберуть її наступного тижня.

— О, — вимовила Амелія, намагаючись приховати сум. — Це... гарні новини.

Друзі залишили Мака з Джулією, яка взялася рушником витирати його мокре хутро.

Собачка, знайдена біля автостради, лежала в боксі, поклавши голову на лапи.

— Їй краще? — запитала Амелія в місіс Гоуп.

— Ми впевнилися, що їй необхідна операція, — відповіла ветеринар — Її стан погіршується.

— І нічого не чути про власника? — стурбовано запитав Сем.

Місіс Гоуп похитала головою.

— Я щойно дала цуценяті знеболювальне. Їй трішки покращає. Хотите привітатися? Впевнена, вона зрадіє знайомим обличчям.

Амелія ніжно попестила голівку цуценяти, і воно слабо вильнуло хвостиком. «Якщо в неї десь є хазяїн, вона, мабуть, дуже за ним сумує», — подумала Амелія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

КУПИТИ